

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 1 грудня 1939 р.

Субота, 17 листопада 1984 року

№ 138 (3489).

Ціна 2 коп.

ЗА ВИДАТНІ виробничі успіхи, досягнуті при спорудженні Байкало-Амурської магістралі, забезпечення дострокової укладки головної колії на всій її довжині і виявлений трудовий героїзм Указом Президії Верховної Ради СРСР від 25 жовтня цього року 16 учасникам спорудження БАМу присвоєно звання Героя Соціалістичної Праці з врученням ордена Леніна і золотої медалі «Серп і молот». У списку героїв і наш земляк, уродженець Ульяновки Ю. Ю. Бочаров, бригадир комсомольсько-молодіжної комплексної бригади будівельно-монтажного поїзда № 697 управління будівництва «БАМбудшлях» Міністерства транспортного будівництва СРСР. Нині Юрій Юрійович гостює на Кіровоградщині. Наш кореспондент зустрівся з Ю. Ю. Бочаровим і попросив відповісти на кілька запитань.

КОР.: — Юрію Юрійовичу, якою була ваша дорога на БАМ?

Ю. БОЧАРОВ: — Довгою. Я щасливий, що на мою долю випала така честь — бути першопрохідцем. Але до БАМу

нашими першими кроками стелили уся країна.

За десять років на спорудженні БАМу мені довелося працювати в різних місцях. В Шимановську був бригадиром монтажників — будували завод

но дивитися на сучасну моду — не той, мовляв, ентузіазм, ініціативність, працелюбність: от ми були!..

Ю. БОЧАРОВ: — Спорудження БАМу якраз свідчить про протилежне. Відважні, сильні, красиві духом комсомольці зводили цю будову. В моїй нинішній бригаді 57 чоловік — представники усіх радянських республік. Які це хлопці!

Щороку загін будівників магістралі поповнюється посланцями України.

Мої нагороди — медаль «За будівництво Байкало-Амурської магістралі», орден Трудової слави III ступеня, орден Леніна і золота зірка Героя — це не лише мій труд. Це й труд моїх товаришів, членів моєї бригади. Бамівський характер — є вже таке визначення. Люди з бамів-

товий відповідати на це запитання. Бо щасливішого за той, по-моєму, не було. 15 лютого 1976 року. В цей день вийшла постанова Секретаріату ЦК ВЛКСМ про присудження мені премії Ленінського комсомолу, і того ж дня дружина Валя подарувала мені донечку Олю.

КОР.: — Були, мабуть, і найтрудніші дні!

Ю. БОЧАРОВ: — Їх було багато. Відкривати завжди нелегко. Тим більше в сибірських умовах. Але, знаєте, труднощі забуваються. Та й не хочеться про них згадувати. Головне, щоб людина виходила в бою, ротьбі з ними переможцем.

КОР.: — З якими почуттями ви прийшли з край цього дитинства?

Ю. БОЧАРОВ: — Де б не були ми, куди б не занесла нас доля, але немає для нас ріднішої землі від тієї, яка виростила, вигодувала. На сьогодні я вже більшу частину свого життя прожив за межами України, може, ніколи й не повернусь

БАМІВСЬКИЙ

була моя рідна Ульяновка, де я закінчив одинадцять класів (тоді середню освіту здобували одинадцять років), де працював робітником на цукровому заводі до служби в Радянській Армії. Після служби мене покликала батькова рідня в Калугу. У будівельно-монтажному тресті трудився газоелектрозварником, згодом комсомольці тресту вибрали мене своїм ватажком.

Комсомольській роботі віддав понад шість років. Мається на увазі безпосередня керівна комсомольська робота. А напередодні і під час роботи XVII з'їзду ВЛКСМ, на який мене делегували комсомольці Калужської області, я вирішив і вже твердо знав: мене чекає незвичайна перемена в житті, поїду споруджувати будову віку. На бюро Калужського обкому комсомолу мене затвердили командиром загону добровольців області, всього 15 чоловік.

Це було в квітні 1974 року. **КОР.: —** Кілька слів про перші, незабутні дні десятирічної давності.

Ю. БОЧАРОВ: — Незабутні, безперечно. Бо хіба можна не пам'ятати того дня, коли прямо з залу засідань XVII з'їзду ВЛКСМ відправився перший комсомольський загін, до якого входило понад 600 чоловік. Очолював загін Герой Соціалістичної Праці Віктор Лакомов. В Шимановськ Амурської області ми прийшли в травні. Там ще лежав сніг. Глухі, непрохідні місця, сопки в снігах, намети, вагончики, багатомовні колективи, пісні російські, українські, грузинські, естонські. Незвичайно... Пригадую, як я вперше оцінив сибірські вареники в горшечках. Ми жили в невлаштованому, ще довоєнному вагончику. Але це якось не бралось до уваги — ми жили тоді своєю відповідальною місією. Знали — за

залізобетонних конструкцій. Згодом у Золотинці Якутської АРСР зводив житло для будівників магістралі. Нині очолюю комплексну бригаду в селищі Сюльбан Каларського району Читинської області. Комплексна бригада споруджувала тимчасову автодорогу поблизу магістралі, укладала прямокутні бетонні труби під залізничну колію...

КОР.: — Юрію Юрійовичу, сьогодні дехто із людей старшого покоління трохи скептич-

ХАРАКТЕР

ським характером — корчагін. ці теперішньої доби.

КОР.: — За десять років, певне, було чимало радісних, неповторних днів у вашому житті. А найпам'ятніший може-те назвати!

Ю. БОЧАРОВ: — Завжди го-

суди на постійне проживання, бо БАМ став для мене другою батьківщиною, я вже звик до тих суворих країв, до мужніх і добрих людей землі сибірської, але першою і найдорожчою моєю землею все ж буде Ульяновка, моя рідна Кіровоградщина.

Тут живуть моя мама, Галина Францізна, сестра, в Кіровограді — старший брат Віктор. В Ульяновці працюють мої друзі, однокласники. Зустрічі з ними завжди приємні і бажані.

До речі, мама і сестра чекають з Байкало-Амурської магістралі не одного меча — там сьогодні мої менші брати Анатолій і Володимир. Три роки тому хлопці загітували і двою. рідного, Анатолія.

КОР.: — Десять років спорудження магістралі завершилися нещодавно відкриттям робочого руху поїздів на всій довжині дороги. З яким настроєм ви зустріли цю важливу подію?

Ю. БОЧАРОВ: — Ми впевнено йшли до неї, передчували ту радість, яка чекає на нас. Але це і радість, і смуток водночас. Бо пройдений нами шлях не повториться більше, не повторяться ті щасливі дні. Відкрито робочий рух, ступають через наші нові селища, ступають у наших серцях поїзди, але спорудження магістралі ще не закінчено. БАМ почав діяти, та будівництво його триває. Цим і живуть люди з бамівським характером. Цим живу і я.

Розмову вів В. БОНДАР.

На знімку: Герой Соціалістичної Праці Ю. Ю. БОЧАРОВ. Фото В. ГРИБА.

На знімку: члени радянської делегації товариств дружби і культурних зв'язків із зарубіжними країнами бесідує з студентами і викладачами медичного інституту в Кабулі. Матеріали, присвячені Міжнародному дню студентів читайте на 3 стор.

Матеріал під рубрикою «Літопис Великої Вітчизняної» читайте на 3 стор.

Випуск «Клубу молоді сім'ї» читайте на 4 стор.

Що можуть вправні руки

Про комплексну комсомольсько-молодіжну бригаду міжгосподарської будівельної організації йде добра слава. Очолює її комуніст Анатолій Ілліч Ізюмов.

Народився КМК 1980 року. Отак доте, пер удесятьох і працюють, і об'єкти, зведених силами бригади, у районі багато.

Це житлові шістнадцятиквартирні будинки в колгоспі імені Мічуріна та в селищі Новгородці, побутові приміщення на цегельному заводі, корнажесховища. Тільки протягом 1984 року корнажесховища збудовані колективом у колгоспах «Іскра», імені Шевченка, імені Калініна, імені Мічуріна.

Нині КМК будівельників проводить опоряджувальні роботи в побутових приміщеннях теплиці колгоспу імені Шевченка. Високі темпи будівництва та його відмінна якість стали характерними для хлопців тільки після оволодіння сумніжними професіями.

За підсумками соціалістичного змагання на честь 67-ї річниці Великого Жовтня КМК визнано переможцем. Колектив занесено на районну Дошку пошани.

Свідомою роботою гартує і характер будівельників, і робочі долоні.

А. РИБАК.

сміт Новгородка.

КОМСОМОЛЬСЬКЕ ШЕФСТВО

Пісенні ритми будови

Свою нову концертну програму майбутні гірники — учасники художньої самодіяльності донецьких професійно-технічних училищ присвятили комсомольсько-молодіжній бригаді Володимира Титова, яка достроково завершила всі прохідницькі роботи на Всесоюзній ударній

комсомольській будові — шахті «Південнодонбаська» № 3. Прем'єра концерту відбулася прямо в ступі, біля копра майбутнього вугільного підприємства.

Такі творчі зустрічі передбачені договором про співдружність, укладеним художніми колективами ПТУ з будівельними

бригадами. Самодіяльні артисти — музиканти, співаки, танцюристи, майстри циркового мистецтва готують концерти за їхніми заявками. Але цим не обмежується культурне шефство над будовою.

Організація пересувних виставок, підбирання книжок для бригадних бібліотек, консультації для шахтарів, які відвідують вечірню школу, — все це допомагає юнакам і дівчатам швидше прилучитись до

життя великого трудового колективу ударної, куди багато з них увільняється після закінчення навчання.

Дружні зв'язки з колективом новобудов підтримують багато професійно-технічних училищ області. Понад сто навчальних закладів уклали договори про творчу співдружність з молодими робітниками, які споруджують важливі народногосподарські об'єкти.

Кор. ПАТАУ.

НАШІ ЗДОБУТКИ — ТОБІ, БАТЬКІВЩИНІ!

СЛОВО З ДІЛОМ НЕ РОЗХОДИТЬСЯ

З великим трудовим піднесенням зустрічає свою XXIV міську звітно-виборну конференцію п'ятнадцятирічний загін комсомолу нашого шахтарського міста. Сьогодні понад 420 молодих виробничників працюють уже в рахунок завершального року одиннадцятої п'ятирічки, а 130 комсомольсько-молодіжних колективів, ставши на трудову вахту, присвячену 40-річчю перемоги радянського народу у Великій Вітчизняній війні, працюють із випередженням робочих графіків, показують приклади комуністичного ставлення до праці. Серед них КМК машиністів екскаватора Е-2503 № 12 змішаної ділянки розрізу «Бандурівський» (керівник Володимир Погрібний, групкомсорт Петро Ольховик). На трудовому календарі цього колективу — березень 1985 року, понад план уже видобуто більше 4000 тонн вугілля. Члени комсомольсько-молодіжного зобов'язалися виконати п'ятирічний план до свого професійного свята — Дня шахтаря.

У рахунок наступного року працює і чимало КМК електромеханічного заводу, заводу «Автоштамп». А комсомольсько-молодіжна бригада наладчиків контрольно-вимірних приладів і автоматики складального цеху № 110 електромеханічного заводу (керівник Віталій Данилов, групкомсорт Павло Підгорний) на звітно-виборних зборах вирішила зарахувати до свого складу земляка двічі Героя Радянського Союзу П. К. Кошового, а його заробітну плату перерахувати у Радянський фонд миру. Сьогодні у робітничих рядах поряд з молодими виробничниками — члени підпільних комсомольських організацій «Молода гвардія» та «Спартак», герої-земляки.

Нині понад сім тисяч молодих виробничників міста включилися в рух «ХІ п'ятиріччя — ударну працю, знання, ініціативу і творчість молодих!» Сьогодні серед кращих можна назвати гірничого робітника шахти «Світлопільська» Анатолія Щербину, фрезерувальника електромеханічного заводу Віктора Захаренка, ауборізальника заводу підійомно-транспортного обладнання Олександра Бабенка, які працюють в рахунок жовтня наступного року.

Добре відома в Олександрії ініціатива учнів середньої школи № 10, міського профтехучилища № 7 та педагогічного училища імені В. О. Сухомлинського по наданню посильної допомоги будівельникам на житлових і соціально-культурних пускових об'єктах, підтримана всіма учнями міста. Наприклад, недавно, в великому ентузіазмі вони трудилися на суботнику, присвяченому 66-й річниці з дня народження Ленінського комсомолу.

Турботою про долю підростаючого покоління пройняті рядки із Постанови ЦК КПРС «Про подальше поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді», в яких йдеться і про те, щоб усі форми дозвілля юнаків і дівчат сприяли їх ідейному збагаченню, фізичному розвитку, виробленню високих культурних запитів і естетичних смаків. Ми вважаємо єдино правильним і дійовим у поліпшенні організації дозвілля молоді те, що зараз міськом партії спільно з міським комітетом комсомолу розробляють єдиний комплексний план заходів по вихованню юнаків і дівчат, організації їх культурно-масової, спортивної роботи із визначенням зони участі у цій справі радянських, профспілкових і комсомольських органів. Аналіз, проведений Олександрійським МК ЛКСМ України, показав, що там, де проблемами молоді займається безпосередньо і адміністрація, і партійна організація, подають допомогу комітетам комсомолу, турбуються про підвищення їх ролі, там комсомольські організації працюють ефективніше. Прикладом такої спільної плідної роботи є педагогічне училище імені В. О. Сухомлинського (директор Г. О. Дубівка), завод гірського воску (директор Б. І. Шнапер), розріз «Верболозівський» (директор В. М. Кисельов) та інші.

Однак трапляється ще й так, коли керівники підприємств і організацій протягом багатьох місяців, а то й років, не знаходять можливості побувати на комсомольських зборах, відвідати заняття шкіл комсомольської політосвіти, поцікавитися проблемами молодих.

Рівень виховної роботи багато в чому залежить від комсомольського активу. Тому міськом комсомолу при допомозі партійних комітетів на місцях в ході нинішньої звітно-виборної кампанії добився, щоб комсомольські організації очолювали справжні вожаки, молоді комуністи, які добре зарекомендували себе в конкретних справах.

Постанова ЦК КПРС «Про подальше поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді», промова Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша К. У. Черненко на Всесвітній нараді секретарів комсомольських організацій є новим підтвердженням батьківської турботи партії про молоді. Це зобов'язує нас, комсомольських працівників, весь комсомольський актив працювати ще краще, ставитись до доручених справ ще відповідальніше.

А. ЮНАК,
перший секретар Олександрійського міському ЛКСМ України.

Зміцнювати молодіжний рух

ПАРИЖ, 13 листопада. (ТАРС). У штаб-квартирі Організації Об'єднаних Націй в питаннях освіти, науки і культури (ЮНЕСКО) завершилася зустріч неурядових молодіжних організацій, присвячена підготовці до проведення Міжнародного року молоді. В її роботі взяли участь делегації близько 50 міжнародних і національних молодіжних організацій, у тому числі делегація комітету молодіжних організацій СРСР.

У ході зустрічі її учасники обмінялися досвідом діяльності молодіжних організацій, виробили рекомендації конгресові ЮНЕСКО, присвяченому Міжнародному року молоді. Велику увагу вони приділили XII Всесвітньому фестивалю молоді і студентів, який має відбутися влітку наступного року в Москві, обговорили підсумки 3-го засідання Міжнародного підготовчого комітету фестивалю, що відбувся в Москві.

Кращий тонар механічного цеху Кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені В. К. Таратута В. М. ЛОБУС зі своєю ученицею Наталією БУРА-ВЕННО.

Фото В. ВЕРЕТЕННИКОВА.

Трибуна для вас

ЩОБ ДУМКА І ВОЛЯ — ЄДИНІ

І на партійних, і на комсомольських зборах, присвячених обговоренню Постанови ЦК КПРС «Про подальше поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді», йшлося про те, що вона стала логічним продовженням виробленої XXVI з'їздом партії і червневим (1983 р.) Пленумом ЦК КПРС програми виховання підростаючого покоління. Розуміння цього змушувало багато говорити на тих зборах про проблеми. Адже партія націлює нас на подальше вдосконалення системи виховання молоді.

107 спільних налічує комсомольська організація нашого колгоспу. Цим молодим, повним сил і енергії юнакам та дівчатам під силу багато. Але чи завжди ми, старші, дозволяємо їм у повній мірі, чи завжди даємо можливість сповна випробувати свої сили? На жаль, ні. Отож на недавніх звітно-виборних зборах комсомольської групи автопарку нашого господарства відбулася гостра розмова про життя й проблеми комсомольсько-молодіжного колективу водіїв. І найперше — про недоліки в організації ремонту автомобілів. Їх просто не-

гативно позначилися на виконанні соціалістичних зобов'язань хлопців. А бажання працювати з повним навантаженням у них є. Про це свідчило те, з яким запалом комсомольці С. Димко, М. Дудка, М. Безверхий та інші говорили про необхідність перебудови роботи, необхідності оновлення машинного парку. До речі, нині правління колгоспу займається цим питанням упритул.

Постанова партії змушує нас більш диференційовано підходити до питання виховання молоді. Навіть у такій відомій, здавалось би, формі виховання, як наставництво, мусимо вкладати вже й новий зміст. Відповідно до того, як змінюється й ускладнюється колгоспне виробництво, як зростає у ньому роль освіченої молоді людини. Майстра за-втрашнього дня.

Сотні гектарів цукрових буряків викопали за сезон два механізatori: комсомолец Василь Матюхін і комуніст М. М. Яковлев. У Миколи Марковича — неабиякий досвід вирощення цукрих за індустріальним методом; має він і великий досвід наставництва — не перший рік очолює механізовану буряківничу ланку. Чимало

молодих пройшли у нього добру механізаторську школу.

Технологічний процес збирання буряків такий, що попередню працю агрегат В. Матюхіна. Зупиниться він — зупиниться й комбайн, якого веде М. М. Яковлев... І треба сказати, що комсомолец і комуніст зуміли як слід організувати свою роботу і взаємодію своїх агрегатів.

Нині збирання буряків у нас у колгоспі завершено. І в цьому чимала заслуга обох механізаторів. Я розповів про них для того, щоб показати, як може й повинна бути налагоджена на практиці спільна робота комуністів і комсомольців.

Хочу зауважити, що мені особисто стало краще працювати з комсомольцями після обрання спілчанським секретарем молодого комуніста Василя Абрамця. Активність, організаторський запал, принциповість, дисциплінованість, виховані у нього партійною організацією, дуже згодились Василью на комсомольській роботі. Та й на партійних зборах комуністи щоразу цікавляться комсомольськими справами — адже Василь як комуніст завжди на них присутній. Тут

він одержить і пораду, і на практичну допомогу може розраховувати.

Так, ми разом із Василем і пропагандистом Володимиром Устенком (він теж молодий комуніст) готувалися до початку занять у системі комсомольської політосвіти. Участь партійної організації сприяла зростанню інтересу до занять у комсомольців. Та й партійна організація віднайшла для себе чимало нових «точок дотику» з комсомольською.

Тому, повертаючись до проблем КМК автогаража, з розповіді про які я почав сьогоднішню розмову, хочу сказати: переконаний, що ми зможемо їх подолати, наполегливо працюючи разом із спілчанськими. Недавно у нас відбулася серйозна ділова розмова з комсоргом комсомольсько-молодіжного колективу Леонідом Поперешняком. Говорили не лише про роботу, але й про дозвілля. В колективі автогаража цікаво проходять спортивні змагання. Самі хлопці організовують. А до постановки культмасової роботи руки не доходять. І таланти є, а от активної участі у підготовці концертів, урочистих вечорів не беруть. Отже, знайдемо ще одну точку дотику й прикладання спільних зусиль...

В. ГАРАНІН,
секретар парткому колгоспу імені 40-річчя Жовтня.
Бобринецький район.

МІСЬКО ПІСЛЯ ВИСТУПУ

«Поговорили та й забули»

Під такою назвою у «Молодом комунарі» 15 вересня ц. р. був опублікований критичний матеріал, де йшлося про незадовільну роботу комітету комсомолу Маловіснівського заводу сухого м'яса, зокрема, невиконання ним прийнятих рішень і постанов. Редакції відповіли поршній секретар Маловіснівського РК ЛКСМУ П. Малий, котрий повідомив, що фанти, викладені у кореспонденції, підтвердились. Бюро райкому комсомолу на своєму засіданні заслухало секретаря комітету комсомолу підприємства В. Лободасєва і суворо вказало йому на виявлені недоліки.

У жовтні ц. р. відбулися звітно-виборні комсомольські збори, на яких був присутній директор заводу сухого м'яса А. І. Си-

ленко (саме він як член партбюро відповідає за роботу комсомольської організації). Для активізації спортивної роботи партійне бюро зобов'язало профком придбати потрібний інвентар і разом з комітетом комсомолу постійно слідкувати за організацією змагань.

«ЗАМИКАННЯ З ПЕРШОЇ СПРОБИ»

У статті під таким заголовом («Молодий комунар» за 15 вересня) йшлося про недоліки в роботі по створенню культурно-спортивних центрів у містах і районах області.

Як повідомив редакції начальник управління культури обласного М. І. СИЧЕНКО, питання створення і роботи культурно-спортивних комплексів розглядалися на розширеному засіданні колегії управління. Нині систематично надається практична і методична допомога в плануванні роботи Новоукраїнського, Вільшанського, Ново-

городківського, Новомиргородського культурних комплексів. З метою активізації діяльності культурно-спортивних комплексів на Кіровоградщині обласним науково-методичним центром вивчено досвід культурних іспівульського району Омської області, план заходів координаційної ради районного культурно-спортивного комплексу ради РАПО Городищенського району Черкаської області. Посилюючи контроль, надаючи методичну і практичну допомогу у створенні культурно-спортивних комплексів, за районами закріплено відповідальних працівників управління, ОНМЦ, обласного краєзнавчого музею, обласних бібліотек.

Заступник голови облради ДСТ «Колос» В. Е. КОЛОДІЦЬКИЙ повідомив: «Облрада затвердила план створення таких комплексів. До 1 грудня заплановано створити їх 6: 4 на колгоспних базах, 2 в райцентрах — Бобринці і Компаніївці. Комплекси створюються на основі загального положення, розробленого райрадами «Колоса».

У відповідь на критику перший секретар Ульяновського райкому комсомолу В. ЗЕЛЕНЯК повідомив, що

газетну публікацію обговорено на засіданні комітету комсомолу колгоспу імені Щорса. Визначено на неділі в роботі членів комітету, інструктору по спорту О. Корнунку, директору будинку культури В. Кожухівському. Переглянуто план культурно-масової роботи комітету на четвертий квартал нинішнього року, розроблено перспективний план на 1985 рік, який погоджено з радою будинку культури, радою колективу фізкультури, комітетом комсомолу місцевої десятирічки.

Статтю «Замикання з першої спроби» обговорено також на спільному засіданні комітету комсомолу і ради колективу фізкультури колгоспу імені Леніна Долинського району. Як повідомила перший секретар райкому ЛКСМУ В. ПАНЧЕНКО, за час, що пройшов після опублікування критичного матеріалу, в господарстві було проведено два комсомольсько-молодіжних суботники, розчищено і підготовлено місце для спорудження спортивного комплексу. Правління колгоспу (голова О. Я. Шатний) вирішило прискорити будівництво нових спортивних споруд. Забезпечено металеві конструкції, будівельні матеріали. Розпочати будівництво заплановано весною наступного року.

Уклін вам, солдатські вдови!

НЕ ТАК давно, олександрійські слідопити загону «Пошук» із народного історико-краєзнавчого музею за порадою свого керівника Інни Антонівни Шульги прочитали книжку І. П. Оліфіренка «Вдови». Їх дуже схвилювала доля жінок, які несли тягар Великої Вітчизняної. І почався слідопитський пошук. Членам загону вдалося встановити, що в нашому місті проживає 565 солдатських вдов. Трох із них школярі знають дажно — це активісти музею. Пошуковці вирішили організувати з ними зустріч у «Школі мужності», яка працює при музеї, і створити рукописну книгу-літопис «Уклін вам, вдови солдатські!», присвячену 40-річчю Великої Перемоги.

Вони з хвилюванням чекали цього дня. І от він настав. У святково прикрашеному залі підліткового клубу «Іскорка» зібралися учні школи № 2 на урок мужності, урок пам'яті. В урочистій тиші звучать пісні і вірші, присвячені солдатам. Олег Ершов та Світлана Ушаньова говорили про подвиг героїнь тилу, про тих, хто, перемігши біль врати, ростив дітей, давав фронту снаряди і танки, безстрашно допомагав партизанам. Згадували про ті роки і вони, солдатські вдови.

Як тяжко було Марії Казимірівні Горбатюк довгі роки чекати хоча б коротенької заїстки про чоловіка! Як їй страшно ті слова: «пропав безвісти»! Вона чекала. Слала всюди запити, а

відповідь невітшна. 40 років чекання, невтомної праці для народу, для Вітчизни, яку захищав її чоловік.

Чоловіка Оксани Семенівни Білої — Дмитра Ісаківича закатавали гестапівці. Він був партизанським зв'язковим. Народний месник загинув з вірою в перемогу, з думою про дружину і синів. З ранку до вечора вдова партизана працювала, чим тільки й приглушувала нестерпний біль душі. Відривала від себе останню крихту дітям. Клялася ж загиблему чоловіку зберегти їх. Не вберегла найменшого Борю, що заступив батька, став зв'язковим партизанським з'єднанням. Піонер першим зустрів фронтів розвідників і провів їх потаємними стежками. Та був поранений... Оксана Семенівна витримала злигодні окупації, виростила дітей, дала їм півку в життя. Гляділа онуків. Часто приходила вона вклонитися священним могилам чоловіка і сина.

Не змогла прийти на цю хвилюючу зустріч вдова гвардії капітана Василя Семеновича Карпенка. Вона виїхала на відпочинок. Це ще одне свідчення того, як піклується держава про сім'ї загиблих воїнів.

Про своїх батьків розповів син героя Володимир Васильович Карпенко. Його батько — кадровий військовий, з перших днів війни пішов захищати рідну землю. Під час окупації Володя з матір'ю жив у с. Попель. Настому. В школу хлопчиків довелося піти з запізненням — перешкодила війна. Турботою матері було вберегти сина, як наказував чоловік. Володимир пам'ятає, як навідувався батько у

відпустку після госпітально. Говорив про близьку перемогу, обіцяв повернутися. А залишилися лише фронтів трикутники. Загинув капітан Василь Карпенко 9 травня 1945-го. Піонерів-темавіців м. Хаерсверда (НДР) розшукали його рідних. На могилі нашого земляка завжди живі квіти. Школа в цьому місті названа його ім'ям. Відбулася хвилююча зустріч вдови і сина капітана з піонерами НДР на тій могилі. Хорошого працюючого сина, гідного батька, виростила солдатська вдова.

Три вдови, три різні і такі схожі долі. Їх подвиг — подвиг материнства і вірності — вартий того, щоб про них скласти легенди і пісні...

Секретар міськомкому комсомолу О. Кранг зачитав проєкт звернення червоних слідопитів загону «Пошук» і ради музею до всіх слідопитів міста: зібрати матеріали і написати рукописну книгу-літопис «Уклін вам, вдови солдатські!». Цю ініціативу було підтримано ветеранами, Олександрійським міськомкомом комсомолу, слухачами школи мужності.

Заступник директора музею Л. В. Жарій поздоровила загиблему загону «Пошук» і нагородила грамотою газети «Піонерська правда» за перемогу в третьому турі вікторини «Червона зірка», присвяченої 40-річчю Великої Перемоги.

О. ЕРЛІК.

м. Олександрія.

ТА ЧИ ЗАВЖДИ Є БАЖАННЯ?

Молодь села Овасинівки Кіровоградського району скаржилася до редакції, що в їхньому селі з минулого року клуб зачинено на ремонт, кінця якому не видно. Далі йшлося про те, що штатні працівники СБК мало дбають про організацію дозвілля молоді колгоспу імені Дзержинського. Згадувалося в листі й про занедбаність спортивно-масової роботи.

До редакції надійшли відповіді на скарги молоді. Перший секретар Кіровоградського райкому ЛКСМУ т. Сушкова повідомила, що ремонт клубу знаходиться в стадії завершення. В перспективі намічено також будівництво нового Будинку культури

з залом для глядачів на 400 місць. Збори комсомольців колгоспу вирішили також провести суботники по благоустрою стадіону, спортмайданчиків.

Завідуючий відділом культури Кіровоградського райвиконкому А. Медведєв повідомив редакції, що гуртки художньої самодіяльності на період ремонту клубу не припинили своєї діяльності. Колгоспна агітбригада щодня обслуговує трудівників колів і ферм. Працює фольклорний ансамбль «Чиста криниця».

А голова виконкому Овасинівської сільської Ради Л. Бадега написав у листі до редакції:

«Молодь, яка написала листа, живе і працює в місті Кіровограді, брати

участі в роботі гуртків не бажає».

В центрі села, біля школи, споруджено баскетбольний та волейбольний майданчики, де увечері відпочивають бажаючі. Правління колгоспу імені Дзержинського пропонує молоді привести в порядок колгоспний стадіон і виділити для цього техніку. Але серед молоді бажаючих узяти участь у цій справі не знайшлося. Та ж сама історія з танцювальним клубом, на будівництво якого колгосп виділив необхідні матеріали.

Отже, мабуть, не треба молоді розраховувати тільки на те, що хтось для неї організує цікаве дозвілля. Треба й самим братися за діло.

Заради життя на землі

13 листопада у Кіровоградському обласному військоматі відбувся урочистий мітинг з нагоди прощання новобранців до лав Радянської Армії.

Із напутніми словами до майбутніх воїнів звернувся Герой Радянського Союзу В. О. Верхолазцев, який привітав хлопців із початком армійської служби і від імені ради ветеранів побажав їм бути гідними своїх батьків, які здобули Перемогу 40 років тому.

Від імені матеріалів на мітинг виступила швачка Кіровоградської фабрики індушії та ремонту одягу Г. Д. Святковська, секретар обкому ЛКСМУ В. Тяглий вручив «Наказ» помічнику машиніста Знаменського тепловозного депо Ігорю Коцурі. Цей документ зберігатиметься у частині, в якій проходить службу Ігор. У «Наказі» — побажання з честю нести звання радянського воїна. Ігор від імені новобранців запевнив учасників мітингу у тому, що молоді воїни з честю виконуватимуть свій обов'язок заради миру і життя на землі.

Наш кор.

СЬОГОДНІ — МІЖНАРОДНИЙ ДЕНЬ СТУДЕНТІВ

І теплий потиск рук

прохання охоче відгукнулися. Так і появилися в інституті інтерзагін імені національного кубинського героя Ернесто Че Гевари.

Нині нашому міжнародному студентському будагону два роки. Обидва трудові семестри ми займалися роботами по прокладанню ліній зв'язку. Цього року, приміром, споруджували лінійно-кабельний об'єкт для нового вузла зв'язку в Світловодську. Що казати, завдання нелегке. Однак же через кілька днів перевиконання денних норм стало нашим правилом. Швидко освоївши професію монтажника, трудилися всі однаково добре, так що бригадирам Гонсалесу Сеспедесу Хуліо та Пікєро Родрігесу Рохеліо важко було визначити, хто працює краще. Коли ж підбили підсумки зробленого за семестр, з'ясувалося: нами освоєно 13 тисяч карбованців, норма виробітку — 127,5 процента. Як приємно було слухати теплі слова

подяки мешканців міста, представників вузла зв'язку і міської комсомольської організації!

Наш колектив не називався б студентським загonom, аби наше тодішнє життя полягало лише у виконанні виробничих завдань. Відвідини чотирьох піонерських таборів, зустрічі з членами клубу міжнародної дружби середньої школи № 10, чудовий вечір дружби із молодими педагогами Світловодського району і міста екотере переконали нас у тому, що люди в СРСР дуже доброзичливі, гостинні, цікавляться життям нашої країни. Дуже запам'яталося, як радянська молодь розпитувала про нашу батьківщину, зачіп, традиції, просила заспівати наші улюблені пісні, добре відомі в Радянському Союзі, кубинські танці. Такі прохання із задоволенням задовольняли Фейто Візіан Крістіна, Дель Ріско Сабателла Луїс, Пікєро Родрігес Рохеліо, Фернандес Марсіо Едуардо де Хесус. А то було, пам'ятаю, прямо під час роботи до нас підходили жителі міста, розпитували, пригощали фруктами. Нам не потрібні були перекладачі, хоча ми ще не досконали володіли російською мовою. Все сказане нашими новими друзями було зрозуміло.

Сьогодні, в день свята всього прогресивного студентства, я від імені моїх земляків хочу привітати молоді Кіровоградської області і запевнити, що ми зробимо все, щоб зв'язки між кубинським і радянським народами постійно міцніли і розвивалися.

**КАРРІКАТЕ МЕСА
АРТУРО АЛЬФРЕДО,**
студент Кіровоградського інституту сільськогосподарського будівництва.

У будинок культури колгоспу «Росія» Кіровоградського району приходять люди різного віку.

Найбільшою популярністю користується народний самодіяльний хор, яким керує кандидат педагогічних наук Борис Васильович Притула. Сільські аматори підготували велику програму, присвячену 40-річчю Перемоги, з якою виступали на районному фестивалі народної творчості. В сусідніх селах, на вечорах бойової слави, в хорі співають цілі сім'ї — голови колгоспу А. І. Крикуненна, хірурга дільничної лікарні Л. Г. Чілішвілі, свинарки Є. Я. Гричко, механізатора А. О. Бойка, шофера Г. П. Козака, а з ними й молоді трудівники села.

На знімку: виступає народний самодіяльний хор колгоспу «Росія» Кіровоградського району.
Фото В. ГРИБА.

«ВЕСЕЛІ СТАРТИ»... В ПІД'ІЗДІ,

або Як в одному з мікрорайонів Кіровограда розважаються підлітки

У нас на вулиці Бєляєва організовано клуб любителів біганини опівночі. Старт — від будинку № 13. Змагання відбуваються під акомпанемент гітар і гучні викуки.

І все це думаємо, стаємося, насамперед, тому, що під час будівництва нового мікрорайону на околиці міста не було обладнано жодного зразкового спортивного майданчика, стежки здоров'я. При жеку № 9 досі немає дитячо-підліткового спортивного клубу. Педагогічно-організатори Н. Поляновська та І. Котляр, які повинні дбати про налагодження спортивно-масових заходів, не мають навіть робочого місця.

Завітайте на вулицю Бєляєва в недільний день. Бєляєва — тиша. А там, де почали зводити новий будинок — ней-

мовірний галас. Юрба хлоп'ят стрибає через ями і насипи глини, а найбільш сміливі і відчайдушні гойдаються на проводах, що звисають з балконів і кранів. За справу взялися і кмітливі: кидають камінням у пройми вікон — хто більше разів влучить у ціль.

Трохи далі, за будинком № 14, залишилися ще дерева старого дачного масиву. Тут «змагання» з іншого виду. На гіллі почеплено каміння в два ряди. Їх розгойдують, а «сміливі» пробіють пробігати небезпечний коридор... Все,

як у фільмі «Синьйор Робінзон», який недавно демонструвався в кінотеатрах «Комсомолец» і «Ятрань» обласного центру. На афіші було написано: «Дітям до 16 років заборонено». Але у вихідні дні біля згаданих кінотеатрів юрмилися сотні дітей і підлітків. Касирки, що пам'ятаючи про напис на афіші, продавали квитки неповнолітнім через одного, а контролери кінотеатрів махнули на це рукою. І в залі сиділи навіть першокласники.

Очевидно, саме відвідувачі цих кінотеатрів і заблукали того вечора

на вулицю Бєляєва і в під'їзді будинку № 13 почали копіювати дикунські витівки зі щойно побаченого фільму. І в наступні дні після 23.00 підлітки бешкетували, влаштовували нічні концерти гітаристів і змагання стрибунів через лави, розпивали спиртне.

Дивує те, що батьки цих підлітків зайняли позицію невтручання. Їм, виходить, цілком байдуже, чим займаються діти у вечірні години. Думаю, що поведінку підлітків краще мають контролювати начальник жеку № 9 В. А. Троянський, комсомольські ак-

тивісти, оперативники та дружинники з Кіровоградського району міста, де, як бачите, забули про організацію дозвілля неповнолітніх за місцем проживання.

П. СЕМЕНЮК,
житель вулиці Бєляєва м. Кіровограда.

Від редакції: Подібні сигнали з вулиці Бєляєва ми отримували вже не раз. Скаржилися пенсіонери, молоді матері, яким уночі не дають спокою бешкетники, галасуючи під вікнами. Зверталися вони за допомогою в жек, район-

ний відділ міліції. Але досі ніяких заходів не вжито.

Сподіваємось, представники згаданих організацій й установ проведуть спільними зусиллями рейд у цьому мікрорайоні міста, зафіксують імена нічних веселунів та їх батьків і повідомлять про це редакції. Ми чекаємо також відповіді з райспорткомітету, райкому комсомолу та міського житлоуправління. Гадасмо, там знають достеменно, чи буде на вулиці Бєляєва дитячо-підлітковий клуб, де б кожен юний мешканець мікрорайону зміг зайнятися у вільний час цікавим і корисним. Відомо, що такий клуб планували відкрити у тому ж будинку, що й жек № 9. Однак те приміщення передали відділу культури міськвиконкому.

ЧИТАЧ ПРОДОВЖУЄ РОЗМОВУ

Вірю і чекаю

У випуску «Молодого комунара» за 16 жовтня цього року я прочитала статтю «Швидкоплинне чи вічне?» і вирішила написати листа.

Ось таке запитання: «Нема в мене любові, то що робити? Чекати?». Так, чекати! Кохання може прийти з часом. Неважко зробити один неправильний крок, щоб він залишився помилкою на все життя. Я знала, що подо-

баюсь одному хлопцеві. Але він не подобався мені. Як йому було тяжко, я зрозуміла лише тепер, коли сама опинилася на його місці. Тепер він мене не помічає, а мені дуже б хотілося бути разом. А все через те, що не змогла дочекатися приходу справжнього кохання. Я все ж і досі надіюсь.

О. М.

Онуфріївський район.

«Весільний марафон»

Бангладешський фермер з невеликого села поблизу міста Пабна винайшов досить оригінальний спосіб, «щоб прославитися на весь світ». Як повідомляє індійське інформаційне агентство ППІ з Дакки, Гульнар Хоссаї у свої 26 років уже встиг одружитися аж 36 разів!

За матеріалами тижневика «Аргументы и факты».

КОР.: — У номері «Советской культуры» за 3 квітня цього року була надрукована цікава стаття під назвою «Чи потрібна весіллі репетиція?». Йшлося про проблеми організації весільних торжеств...

В. РИМАР: — З думкою автора статті щодо неадекватності сценаріїв, які ми маємо у себе в розпорядженні, згодна цілком. Справді, відзначаються вони винятковою складністю й запутаністю — не випадково деякі виконавці обрядів заходилися влаштовувати репетиції весілля. Я вважаю, що псевдонаближення до народних традицій, тобто зловживання деякими елементами народної обрядовості (виражається воно в занадто частому їх повторенні протягом одного торжества) лише знижує значимість кожного з них. Бракує нашим сценаріям і поетичності, на які такі багаті народні обряди.

Є. КЯМІНА: — Скажу про забезпеченість обрядових свят атрибутикою. В нашому салоні її немає. Але не вся відповідає нашим потребам та вподобанням клієнтів. Якщо, скажімо, стрічки для батьків, свідків виготовляють майстри нашого міськпобуткомбінату, то з рушниками складніше. І справа навіть не в тому, що вибір їх невеликий. Не влаштує нас і кольорова гама. Посудіть самі: чи може сподобатися замовникам рушник, у якому присутні жовто-зелені тони? Однак барвисті рушники, виконані в кращих українських народних традиціях, закупити для салону практично ніде. Не вдається й замінити традиційні лляні рушники на інші, — скажімо, шов-

ки, виконані в кращих українських народних традиціях, закупити для салону практично ніде. Не вдається й замінити традиційні лляні рушники на інші, — скажімо, шов-

чите вихід із такого становища?

Є. КЯМІНА: — Слід краще налагодити централізоване постачання весільною атрибутикою. Можливо, є резон підклю-

Важливо створити такий сценарій, аби свято було радісним і... необтяжливим.

КОР.: — А що роблять для цього працівники загсу й салону?

НОВА ОБРЯДНІСТЬ: ПРОБЛЕМИ Й СУДЖЕННЯ

ОХ, ЦІ ВЕСІЛЛЯ...

Світловодський міський загс розташований на тихій затишній вулиці в невеликому двоповерховому будинку. Звідси почалося нове сімейне життя для тисяч молодих світловодців. Щодня сюди приходять нові пари, які вирішили створити сім'ю.

У цьому ж будинку на другому поверсі — салон обрядових послуг Світловодського міськпобуткомбінату (до речі, торік його визнано кращим серед обрядових салонів області). Між працівниками салону і загсу існує діловий контакт. Це сприяє успішній організації обрядових свят і торжеств для світловодців. Звичайно, трапляються у їхній роботі й проблеми. Про це кореспондент «Молодого комунара» і повіє мову із завідувачами загсом В. П. РИМАР та обрядовим салоном Є. О. КЯМІНОЮ.

кові, які виготовляють у Дніпропетровську.

Або взяти інше, — прирізом, стрічки для оздоблення весільних автомобілів. Потрібно, щоб вони були яскраві, різнокольорові. На жаль, таких стрічок останнім часом у магазині не купиш. А до нашого салону вони взагалі ніколи не надходять. Та й емблем для весільних автомобілів теж не одержуємо.

КОР.: — У чому ви ба-

читі до цієї справи місцевих умільців, комсомольських активістів. Адже одружуються, як правило, в комсомольському віці. Скажімо, ті ж емблеми для весільних автомобілів можна було б виготовляти на одному із заводів міста...

В. РИМАР: — Можливо, обласному науково-методичному центрі народної творчості слід було б оголосити конкурс на кращий сценарій для урочистої реєстрації весілля?

В. РИМАР: — Щобпо затвердженню новий проект переобладнання залу урочистих подій нашого загсу. Недавно ми зробили тут ремонт. За кілька місяців зал прикрасять панно, виготовлені архітекторами та художниками Кіровоградського художнього фонду. Виконком міської Ради народних депутатів уже виділив для цього 4 тисячі карбованців. Для виконавців обрядів намагаємося підібрати одяг, який би був справді урочистим і відповідав сучасній моді.

Є. КЯМІНА: — Ми забезпечуємо наші весілля музикою, виступаємо посередниками в оренді приміщення, забезпечуємо цілий ряд інших послуг: всього дванадцять. Дбаємо про підвищення якості обслуговування, але, як видно з нашої попередньої розмови, не все в цій справі залежить від нас, працівників обрядової служби.

Віа розмову
П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

ФОТОРЕПОРТАЖ

ТУТ НОСИКИ-КУРНОСИКИ ЖИВУТЬ...

— Мамо, і мені такого бантика, як Іринці, пов'яжи, — підставляючи білу ву голівку, просить п'ятирічна Оленка. Сестрички-близнята хочуть бути схожими в усьому. І сукенки їм мама з татом завжди однакові купують, і стрічки, і черевички... А тут, коли одна сідає за піаніно, то обов'язково й друга моститься.

— Хоч два інструменти тримай удома, — сміється мама, Наталія Василівна Тимошевська.

Ну, коли вже так, то, мабуть, не два, а чотири. Бо де ж упевненість, що через кілька років не захочуть зіграти й собі трирічна Світланка та дворічний Микола? Діти у сім'ї Тимошевських — Наталя працює друкаркою у проектно-конструкторському технологічному інституті «Грунтомах», Олександр — бетоняр на заводі залізобетонних виробів тресту «Кіровоградськбуд» — ростуть дружними, щедрими, працелюбними.

Вранці вони всі разом вирушають у дитсадок, а ввечері, коли тато чи мама приводять їх додому, стіни п'ятикімнатної квартири Тимошевських повніться дзвінким сміхом, веселим щебетом. Старшенькі — Іринка та Оленка допомагають мамі помити посуд, прибирати іграшки за меншими братином і сестричкою (та й за собою).

А ввечері, коли вже змовкла мамина колиска, і носики-курносики затихли в ліжечках, довго ще світитиметься яскраве світло з вікон квартири Тимошевських — Наталя і Олександр разом роблять усю домашню роботу, читають, розмовляють, радіють, усміхаються, пригадують, що сьогодні втнув син чи сказала котрась із дочок...

Л. БОРИСОВА.
Фото В. ГРИБА.
м. Кіровоград.

ДІВЧАТАМ ПО СЕКРЕТУ

Не лінуйтеся бути... красивими!

Почати розмову про користування косметикою варто з агітації проти самої косметики... Гірко й неприємно буває бачити часом юне обличчя, спотворене неадекватним гримом. Коли нам вісімнадцять, ми заздро дивимося на старшу од себе жінку, якій «усе дозволено» — і пудра, і яскрава помада, і підведені брови. І неважко тоді, що жінка та ще більше заздрить нашим ненафарбованим вустам і рум'янцю на щоках.

Щода передчасного знайомства з косметикою лише в тому, що через неї дівчина виглядає старшою. Крем, пудра, якщо їх почати вживати надто рано, виснажують шкіру, роблять її млявою, блідою. Молода, свіжа шкіра чудово справляється із своїми функціями, і раптом її починають мастити жирними кремами, забивати пори пудрою...

У косметичці теж існує «мода». Останнім часом вона круто повернула вікі: вибілене перекисом водню волосся, вищипані брови, яскрава губна помада втрачають своїх прихильників.

Проте обличчя жінки незалежно від того, користується вона косметикою чи ні, завжди потребує догляду. Подаємо кілька порад по догляду за обличчям. Найпростіша

з косметичних процедур — обтирання обличчя. Залежно від сезону можна використовувати для цього різні ягоди, а також абрикоси, дині, груші, огірки, помідори, моркву, картоплю. В них містяться речовини, що живлять шкіру, сприяють збереженню її еластичності.

Для обтирання обличчя широко застосовуються настої і відвари з ромашки, липового цвіту, м'яти, листя горіха, чебрецю і пелюсток троянди, кропиви, квітів нагідок, хмелю.

Для живлення, підтримання тону, збереження м'якості та еластичності шкіри рекомендують різні косметичні маски. Ось кілька рецептів. Медова — змішати по столовій ложці меду й борошна, додати дві столові ложки молока. Кисломолочна — змішати обличчя на 20 хвилин сумішшю з рівних частин свіжого і кислого молока. Тонізуюча і в'язуча властивість мають дріжджові маски (1/4 палички дріжджів розвести водою або молоком до густоти сметани), потім накласти на обличчя й шию товстим шаром, змити теплою і пізніше обполоснути холодною водою.

А. КОНОВАЛЕНКО.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.
На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського читця — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня Імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.